

som er blevet Kandidater for 6—8—10—12 Aar siden, og som ikke gik ind i Præsteembede, men f. Eks. gik ind i Skolearbejde, idet de troede, at de ogsaa derigennem kunde forberede sig til at tage en Præstegerning op. De maa nu lide under dette, naar deres Tjenestealder skal beregnes, naar de søger Præsteembede. Og det Tab, som de lider ved disse nye Bestemmelser, kunde de ikke forudse. De gik ind til deres Virksomhed som Lærer i den Tro, at det ikke vilde volde dem økonomisk Skade i Fremtiden, at de gjorde det. De har lidt et økonomisk Tab, men jeg tror ogsaa, at det vil være til Skade for Folkekirken, at man næsten tvinger de unge Kandidater til hurtigst muligt at gaa ind i et Præsteembede. Mange unge Kandidater vilde have godt af at øge deres Erfaring ved at arbejde i Skolens Tjeneste eller i anden Virksomhed, der kunde være forberedende for deres Præstegerning. De kan samle Erfaringer, de kan faa Tid til at besinde sig og finde sig til Rette, inden de gaar ind i deres betydningsfulde Gerning. De unge, der kommer lige fra Eksamenbordet, er mange Gange ikke overbebyrdede med Erfaring. Jeg husker, at en kendt Provst for nogle Aar siden skildrede en saadan ung, teologisk Kandidats Uerfarenhed. De kommer ud til Menighederne, siger han, uden at kende de Mennesker, de skal være Præster for, og saa fortsætter han — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse ordret oplæse hans Udtalelser —: „De kommer ud uden at have set en Sogneraadsformand, uden Idé om, hvor intelligent og dygtig en saadan Mand kan være, eller hvor optaget han kan være af sin Kommunes Sager ... De har aldrig set en Forsamling af jydsk Bønder, baade grundtvigske og indremissionske, lytte til J. C. Christensen ... De kender ikke en fattig Kones Angst for at komme paa et Sygehus, bort fra Mand og Børn, de har intet Begreb om, hvor Bjørnson har præget Højskolekredsene“ o. s. v. Jeg tror, det er ganske rammende sagt; mange unge teologiske Kandidater vilde have Gavn af at gaa ud i Skole- eller andet Arbejde, som kan forberede til Præstegerningen, inden de søger ind i et Præstekald, og det er ikke heldigt, at Administrationen opmuntrer de unge til hurtigst muligt at søge ind i Præsteembede. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Kultusminister, om dette Forhold ikke kunde forandres, saaledes at der gives noget mere end halvt Anciennet til dem,

der har virket i Skolens Tjeneste eller frikirkelig Virksomhed. Maa jeg for at belyse det, jeg her har sagt, nævne et Eksempel paa, hvor vanskeligt det er for saadan en ældre teologisk Kandidat at faa et saadant Embede, at han kommer paa en nogenlunde skikkelig Løn. Lad os tænke os, at vedkommende tog Eksamen, da han var 25 Aar, og saa gik ind i Skolearbejdet, idet han mente, at det kunde være et forberedende Arbejde for Præstegerningen, og lad os tænke os, at han saa har drevet dette Skolearbejde i 15 Aar; han er da 40 Aar og føler nu Trang til at søge Præsteembede. Men saa kan han kun søge et 3die Klasses Embede; der skal nemlig 8 Aars Tjenestealder til for at søge et 2den Klasses Embede, og han har kun det halve af 15, det vil sige 7½ Aars Tjenestealder.

Jeg skal dernæst gøre nogle faa Bemærkninger, ogsaa til den højtærede Kultusminister — som desværre ikke er til Stede, saa vidt jeg kan se —, i Anledning af en Udnævnelse, der for nylig har fundet Sted. Jeg sigter til Besættelsen af Forstanderpladsen paa Skaarup Statsseminarium. Den højtærede Minister ved, at denne Udnævnelse har vakt adskillig Opsigt og Uro; man har ment at finde et Systemskifte paa Seminariernes Omraade i denne Udnævnelse. Jeg ser, at man i forskellige Blade har angrebet Ministeren, fordi han har udnævnt en Partifælle til denne Stilling. Angreb af den Art lægger jeg ingen som helst Vægt paa; det skal tilvisse ikke hindre en Mand i at faa et Statsembede, som han duer til, at han er Partifælle af den siddende Regering. Men Uroen har jo ogsaa andre Aarsager og især andre Aarsager, og den højtærede Minister vidste, at denne Uro vilde rejse sig, naar Udnævnelsen forelaa. Jeg skal minde om, at Professor Ammundsen for nogen Tid siden i „Nationaltidende“ skrev, at en saadan Udnævnelse som den, der nu er foretaget, vilde betyde et opsigtvækkende Brud med den hidtidige Praksis. Jeg tror, at Ministeren ud af en Udtalelse som Professor Ammundsens kunde forstaa, at der vilde rejse sig en stærk Kritik, og det har sikkert gjort Indtryk paa Ministeren, at det var en Mand som Professor Ammundsen, hvis Retsind og Alvor ingen kan tvivle om, der sagde de advarende Ord. Jeg maa da mene, at Ministeren har haft meget vægtige Grunde til at foretage den omtalte Udnævnelse, og jeg vilde gerne ved min Henvendelse til Ministeren om denne Sag give ham Anledning til her